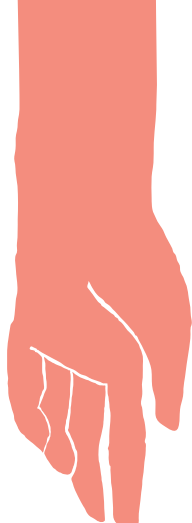

GOGA

program izdaj **2026**

Uvodnik

V vse hitreje spreminjajočem se svetu je lahko literatura tista, ki nam pomaga zastavljati ključna vprašanja o tem, kdo smo in kako živimo. Kako nas zaznamujejo družba, medsebojni odnosi in naše različne identitete. O ključnih vprašanjih sodobnega sveta in človekovega obstajanja v njem se na izjemno aktualno načine sprašujejo tudi prihajajoče knjižne izdaje Založbe Goga v katalogu 2026.

V letu 2026 ponosno izpostavljamo izjemno razgiban nabor vrhunskega domačega leposlovja. Nov roman trikratnega kresnikovega nagajenca Gorana Vojnoviča **Šum češnje** skozi večplastne like razgrne družinsko in ljubezensko zgodbo prevajalke Olje, ki se znajde razpeta med sinom in partnerjem. Lanska Prešernova nagajenka Nataša Kramberger se vrača z novim romanom **Oma**, zgodbo o starejši kmetici in njeni poti soočanja s preteklostjo – *Oma* je roman o pogumu, padcih in vzponih v življenjih žensk. Napovedujemo tudi težko pričakovani drugi roman novinarke in pisateljice Pie Prezeli **Bili smo trije**, zgodbo o iskanju lastnih korenin, v katerem spremljamo fotografino Olgo, ki se odpravi na sever, da bi razpletla zapleten klobčič usod. Večkrat nagajena avtorica in prevajalka Jedrt Maležič v romanu **Edina ptica** slika življenje mlade Vasiljke, ki se v sedemdesetih letih prejšnjega stoletja zdravi na kliniki za neplodnost in išče svoj prostor v svetu, v katerem se bo morala upreti družbenim normam. Pesnica in pisateljica Stanka Hraščelj se v svojem tretjem romanu **Kanibal** posveti dekonstrukciji resnične zgodbe o kanibalizmu v Halozah, ki odstira travmatično družinsko skrivnost.

Andrej E. Skubic, prav tako trojni kresnikov in tudi Prešernov nagajenec, se v romanu **Sanče ni več** posveti usodi tria Fantastikus – treh prijateljev, ki jih spremlja od ranega otroštva do odraslosti, ko se po smrti enega od njih slikarki Sanji razkrije niz mračnih usodnih napak. Pisatelj, scenarist ter urednik Dušan Čater nas bo potegnil v prav posebno atmosfero izvrstne kratke proze, zaznamovane s srhljivimi elementi. Z veseljem napovedujemo tudi nadaljevanje kriminalne uspešnice Maše Jelušič *Profesor je končno mrtev*, ki bo ponovno očaralo ljubiteljice in ljubitelje inšpektorice Katjuše Jakopič. Ta se v romanu **Sedem nožev** posveti srhljivemu primeru umora slovenskega politika, ki nevede priredi svojo poslednjo zabavo. V sodobni slovenski žanr se umešča tudi prvenec novinarja in prevajalca Igorja Harba, znanstveno-fantastični roman z elementi romance, ki spremlja predpriprave na potovanje na Mars v vesoljskem centru Planica in je prvi del nove trilogije.

Poleg odličnega leposlovja bo program zaznamovala tudi močna esejistika, saj bomo letos izdali kar širi zbirke esejev: novinar in dopisnik Erik Valenčič v esejistični knjigi **Ubijanje Gaze** skozi intimne zgodbe prikazuje genocid nad palestinskim ljudstvom, njegova knjiga pa temelji na doživetjih avtorja, ki je genocid spremljal kot novinar na terenu. Ena naših mednarodno najbolj uspešnih avtoric Maja Haderlap predstavlja izbor različnih besedil v svoji esejistični zbirki, ki je pomemben prispevek h globalnim kontekstom manjšinskih literatur in pisanja v drugem jeziku ter prinaša dragocene avtoričine refleksije.

Režiser, pisatelj in pesnik Vinko Möderndorfer se v svoji zbirki **Življenje ali gledališče** posveča pojmu gledališča v širokem smislu in premišljuje o njegovem pomenu za sodobni svet. Eseji Monike Vrečar z naslovom **Obrni igro** naslavljajo ogromno aktualnih tem, kot so umetna inteligenca, sodobni feminizem, okoljska kriza, spolna in družbena identiteta, povezuje pa jih luciden premislek o znanosti in človeku.

Delček našega knjižnega programa je tudi letos namenjen poeziji. Pesnica in urednica ter vitezinja poezije leta 2009 Lučka Zorko v pesniški zbirki **Senčne ure** raziskuje, kje je meja med svobodnim in določenim v dialogu s »temnim modernizmom«. V zbirki **Pogled skozi okno** priznani pesnik Dušan Šarotar v značilnem slogu vijuga med poezijo, poezijo v prozi, kratkim esejem ali izpovedjo ter duhovito in melanholično opisuje svet skozi abecedna gesla. Dramatičarka in pesnica mlajše generacije Urša Majcen se z zbirko štirih dram **Vaje z ribo**, med katerimi je ena pisana v verzih, prvič predstavlja slovenski publiki z objavo dramskih besedil v knjižni obliki.

Veseli nas, da bomo 150. obletnico Cankarjevega rojstva na založbi pospremili s prvim izborom Cankarjeve kratke proze, ki ni zgolj ponatis *Podob iz sanj* ali del zbranih del. Izbrala in uredila ga je literarna teoretičarka in pesnica Alojzija Zupan Sosič, spremlja pa ga pomembna študija, ki na novo pretresa zapuščino tega literarnega velikana.

Med prevodi opozarjamo na uspešnico svetovno znane R. F. Kuang **Babilon** v prevodu Igorja Harba. Fantazijski roman, umeščen v akademsko okolje Oxforda se ukvarja s temo kolonializma

in je močno družbeno kritičen prikaz življenja v alternativni resničnosti. V prevodu Domna Kavčiča bo izšel tudi roman Fumiko Enchi **Ženske maske**. Enchi je ena najpomembnejših japonskih pisateljic in dramatičark povojnega obdobja. Roman Jamaica Kinkaid **Annie John** je roman o odraščanju in eno temeljnih del te svetovno znane karibsko-ameriške pisateljice, ki je v svojem opusu prevpraševala patriarhalne in postkolonialne strukture družbe, zdaj pa bo v prevodu Jedrt Maležič zaživela tudi pri nas. V prevodu Suzane Koncut bo izšel tenkočuten roman o bližini in sprejemanju **Zima v Sokču** francosko-švicarske pisateljice Elise Shua Dusapin, uspešen prvenec, ki je že doživel filmsko adaptacijo. Jose Eduardo Agualusa je avtor romana **Splošna teorija pozabljanja**, ki je bil leta 2016 uvrščen na ožji seznam mednarodnega Man Bookerja, leta 2017 pa je prejel mednarodno Dublinovo nagrado ter velja za eno osrednjih besedil priznanega angolskega avtorja. Prevedla ga bo Barbara Juršič. Prepoznavni glasovi avtoric in avtorjev s celega sveta so v fokusu letošnjega izbora prevodov, med katerimi so tudi odlični romani Andresa Barbe, Nikki Dekker, Filipa Grujića, Zyte Rudzke in Iide Rauma, ki se slovenski publiki predstavljajo prvič. Njihova tematsko raznolika dela povezuje izjemen posluš za jezik in za pripovedovanje zgodb.

Prepričani smo, da boste med omenjenimi knjigami našli tisto, ki vas bo najbolj nagovorila in se tako skupaj z nami podali v še eno leto odkrivanja draguljev svetovne in domače književnosti.

Goran Vojnović

Šum češnje

roman

Olja je prevajalka, ki živi na Dunaju. V njeno življenje nenadno, dobesedno sredi ulice, vstopi Gerhard, gostujoči profesor, ki ji spodnese tla pod nogami. Močen privlak ljubezni Oljo vleče v Berlin, kamor je odšel Gerhard, a kaj ko ima na Dunaju nekaj, kar ji ne dovoljuje oditi kar tako; najstniškega sina Nadana, študenta astronomije, ki je avtist. Olja zanj kuha, pere in ponoči spi mirno le, ko ve, da je Nadan v sosednji sobi, varno v svoji postelji. Damir, Nadanov oče, je ostal v Ljubljani, Olja pa je razpeta med novo ljubeznijo v Berlinu, Nadanom na Dunaju in Damirjem ter družino v Ljubljani. **Šum češnje** je roman o kompleksnih družinskih vezeh, starševstvu, partnerskih odnosih, ljubezni in predvsem pripadnosti. Goran Vojnović se preko izjemno živih in večplastnih likov mojstrsko sprašuje, kaj nas dela dobre starše, kako zgraditi partnerski odnos, kaj nas sploh povezuje in kako nas lahko te vezi pogosto dušijo, namesto, da bi nas utrdile.

Zbiralec strahov
2022

Pisma z igrišča
2025

Goran Vojnović je za svoj romaneskni prvenec *Čefurji raus!*, ki je postal prodajna uspešnica, leta 2009 prejel nagrado Prešernovega sklada in nagrado kresnik za najboljši slovenski roman leta. Po romanu je bila istega leta narejena uspešna gledališka predstava, leta 2013 pa je Goran po njem režiral film. Leta 2012 je izdal svoj drugi roman *Jugoslavija, moja dežela*, ki je bil prav tako nagrajeno s kresnikom. Leta 2016 je Goran Vojnović izdal roman z naslovom *Figa*, za katerega je prejel svojega tretjega kresnika, leta 2021 pa še roman *Đorđić se vrača*, nadaljevanje romana *Čefurji raus!*. Leta 2020 je Vojnović za svoj roman *Jugoslavija, moja dežela* na Poljskem prejel ugledno nagrado angelus za najboljši srednjeevropski roman. Je tudi avtor zbirke esejev *Zbiralec strahov*, športno obarvanih pism (skupaj z Esadom Babačićem) *Pisma z igrišča* in štirih celovečernih filmov ter več dramskih besedil, že več kot deset let pa ima redno tedensko kolumno v časopisu Dnevnik. Živi in dela v Ljubljani.

Pia Prezelj

Bili smo trije

roman

Na trajektu sredi vatskega morja sedi petdesetletna Olga. Potuje na otok, ki ga ne pozna, k polbratu, ki ga ni še nikoli videla, ob tem pa preigrava različice preteklosti. Jo je ženska, ki jo je rodila, resnično oddala v posvojitev; zakaj? Je kdaj premišljevala o njej? Jo je grizla krivda? Na otoku, ki ga spodjeda morje ter na katerem ritem življenja narekuje veter in megla, Olga v srečanjih s polbratom Theom in ob druženjih z ostarelim ovčarjem Jakobom postopoma razpleta klobčič usod, ki so jo privedle na sever. Roman, izpisan v avtoričinem značilnem slikovitem, dovršenem slogu, v porajajočih se bližinah razpira, kaj pomeni živeti v negotovosti ter kako izbrati, v kaj verjeti. Kaj storiti, ko se pred teboj razteza zgolj belina vode, ki po dežju zastane med sipinami in se, ko jo doseže sonce, blešči tako ostro, da odvrneš pogled?

foto Ciril Jazbec

Težka voda
2023

Pia Prezelj (1995) je pisateljica, prevajalka in novinarka kulturne redakcije časopisa Delo. Za svoje novinarsko delo je prejela nagrado pes čuvaj/watchdog 2022, ki jo podarja Društvo novinarjev Slovenije, za roman *Težka voda* (Goga, 2023) pa nagrado Društva slovenskih pisateljev za najboljši literarni prvenec leta. Roman je bil nominiran še za nagrado kresnik, kritiško sito in Cankarjevo nagrado, doživlja pa tudi mednarodni odmev; prevodne pravice so bile doslej prodane v pet jezikov. *Bili smo trije* je njen drugi roman. Njegov nastanek sta podprla rezidenčna programa Literarisches Colloquium Berlin (LCB) in Leeuwardna, Unescovega mesta literature.

Nataša Kramberger

Oma

roman

foto Daniele Croci

Nataša Kramberger (Maribor, 1983) je pisateljica, kolumnistka, mladinska delavka in ekološka kmetica. V svojih knjigah, esejih, reportažah in komentarjih pogosto povezuje ruralno in urbano ter spaja različne žanre. Je tudi avtorica interdisciplinarnih umetniških projektov o kmetijstvu, naravni gradnji z zemljo in naravovarstvu. V Jurovskem Dolu vodi majhno biodinamično kmetijo, kjer s kolektivom Zelena centrala vsako poletje gosti številne mlade iz vse Evrope, ki jih skuša v stiku z zemljo opremiti z znanji in izkušnjami za boj proti klimatskim spremembam. Za roman *Nebesa v robidah* je prejela nagrado Evropske unije za književnost, za hibridno delo *Po vsej sili živ* (2024) pa nagrado Prešernovega sklada in bila nominirana za kritiško sito.

Starejša kmečka ženska z imenom Oma nekega jutra odpre oči in ugotovi, da ne čuti več svojega telesa. Ne more se niti premakniti niti vstati. Jo je kap? Umira? Sprva pomisli, da je njeno telo zaradi starosti pozabilo, kako bi se moralo obnašati, a še v istem trenutku jo preplavi veliko močnejše spoznanje: njeno telo ni pozabilo, ampak se je spomnilo! Spomnilo na vse padce, ki jih je v dolgem, delovnem in uporniškem življenju moralo požreti in potlačiti, a so na sklepih in kosteh pustili globoke sledi, s katerimi se mora Oma zdaj soočiti.

Z veliko mero samoironije, a tudi iskrene želje po kritični analizi lastnega življenja (za primer, če bi slučajno res umirala), se Oma loti natančnega spominjanja in komentiranja: vseh trenutkov, ko je obležala in se ji je zdelo, da nikoli več ne bo mogla vstati, pa ji je to na koncu vendarle uspelo. Z radodarnim humorjem podoživi vse možne padce od daljnega otroštva do včerajšnjega dne. Spominom sledi drugi del romana, umeščen v sedanost in prihodnost, Omo spremljamo pri vsakodnevni opraviilih v majhni hiški pod hribom, med padanjem po vrtu, po dvorišču, na poti po drva, v štali, med obežanjem perila. Dokler se nekega dne ne spotakne na preprogi v predsobi in konča – sredi najhujšega vala epidemije – v bolnišnici z zlomljenim kolkom in hrbtenico.

Oma je roman o pogumu, strahu in odločnosti, o odločitvah in o ženskah, ki jih sprejemajo, o feminizmu, ki ne pozna svojega imena, a se kaže v vsakodnevni in ključnih malenkostih, in o podeželju, ki ima z ženskami brezimne načrte.

Po vsej sili živ
2024

Stanka Hrastelj

Kanibal

roman

Tretji roman Stanke Hrastelj si za izhodišče jemlje resnično dogajanje z začetka 20. stoletja, ko se je v Halozah zgodil odmevni kriminalni primer kanibalizma. Leta 1901 je viničar Franc Bratuša priznal, da je zadavil hči, ter nato s pomočjo žene razkosal truplo in ga sežgal v peči. S stegna naj bi si odrezal kos mesa, ga spekel in pojedel, ter bil zaradi tega sprva obsojen na smrt, dokler niso dve leti kasneje v Novem mestu prijeli tatice, ki ni bila nihče drug kot – Bratuševa hči. Zadeva je prerasla v pravosodni škandal, tako nemška kot slovenska skupnost pa sta primer v okviru mednacionalnih napetosti izkoriščala za medsebojna obračunavanja.

Delo je grajeno kot dekonstrukcija osrednje zgodbe. Posamezna poglavja romana so samostojne kratke pripovedi z lastno problematiko, liki in dogajalnim časom, vse pa se pomembno stikajo z nezaslišano zadevo ljudožerstva.

Stanka Hrastelj (1975) je pesnica in pisateljica. Po gimnaziji je študirala teologijo na Univerzi v Ljubljani. Od leta 2009 deluje kot samostojna kulturna delavka, med drugim pa je delala kot akviziterka, obiralka sadja, varuška, inštruktorica tega in onega predmeta, čistilka, hostesa, administratorica/tajnica/poslovna sekretarka, korektorica, katehistinja, novinarka, spikerka, oblikovalka keramike, moderatorica, urednica, mentorica literarnega tega in onega. S svojimi deli je sodelovala pri številnih domačih in tujih antologijah, zbornikih in revijah, udeležila se je mnogih domačih in mednarodnih literarnih festivalov. Objavila je pesniške zbirke *Nizki toni* (2005), *Gospod, nekaj imamo za vas* (2009) in *Vznožje* (2025) ter romana *Igranje* (2012) in *Prva dama* (2018). Živi v čudnem, čudnem kraju.

Andrej E. Skubic

Sanče ni več

roman

Gogi, Ramzi in Sanča (Gordan, Ramšak in Sandra) proti koncu osemdesetih let odraščajo v delavskem predmestju večjega slovenskega mesta Velešje. V osnovni šoli so zaradi videza ali hib tarča posmeha sošolcev, ki jih kličejo trio Fantastikus – zato postanejo nerazdružljivi prijatelji, sami proti vsem. Pustolovščine njihovega odraščanja od enajstega leta do sredine srednje šole spremljamo skozi skoke v preteklost, raztresene med besedilo zgodbe iz današnjega časa.

Desetletja kasneje se Gordan, zdaj glavni urednik ene večjih slovenskih založb, s pričo Ramšakom, zdaj mestnim županom, poroči s slikarko Sanjo, ki se je šele pred nedavnim vrnila s Švedske, kjer je preživela večino mladosti. Toda po idiličnih prvih mesecih zakona, ko spoznava tudi lokalno umetniško sceno, po Gordanovi tragični nesreči ostane sama v njegovi stari družinski hiši, polni duhov preteklosti. Izbruhne še škandal s spolnimi zlorabami in mamili med kulturnimi vplivneži, v katerega naj bi bil vpleten tudi njen pokojni mož. Sanja spoznava Gordanove temne plati in njegov krog znancev, za katere ni vedela, da obstajajo – tudi nekdanjo partnerko z njegovim otrokom, ki v odkrivanju preteklosti postane njena zaveznica. Zbliža se z Gordanovim starejšim bratom Arsenom, okrevajočim narkomanom, globoko ciničnim do sveta, v katerem je živel njegov brat. Počasi se ji razkrije zgodba o koncu Tria Fantastikus ...

Sanče ni več je roman, ki mimogrede ošvrkne razmere na kulturniški sceni male države, v kateri vsakdo pozna vsakogar, vendar je predvsem zgodba o nekoč nedolžnem otroštvu, ki skozi leta preraste v življenje polno

Andrej E. Skubic (1967) je pisatelj, dramatik, scenarist, prevajalec in jezikoslovec. Napisal je devet romanov (tri od njih, *Grenki med* (2000), *Koliko si moja?* (2012) in *Samo pridi domov* (2015) so prejeli nagrado kresnik za najboljši slovenski roman leta), zbirko kratke proze *Norišnica*, sociolingvistično monografijo *Obrazi jezika*, tri drame (*Neskončni šteti dnevi* (2009), *Pavla nad prepadom* (2013), *Hura Nosferatu* (2015)), serijo knjig za otroke z naslovom *Trio Golaznikus* (2018–2021, nagrada večernica 2019) ter mladinski roman *Lahko bi umrl na tem kavču z mano* (2024), za katerega je prijel nagrade modra ptica, večernica in desetnica. Njegova knjige so prevedene v vrsto tujih jezikov, za pisateljsko delo pa je prejel tudi nagrado Prešernovega sklada (za *Koliko si moja*, 2012).

Pa čeprav buldožer
2022

Jedrt Maležič

Edina ptica

roman

Dogajanje romana *Edina ptica* se odvija v letu 1974. Protagonistka Vasiljka Jaklin, stara 22 let, ljubimka z neodgovornim Angelcem. Nekega dne mora na pobudo mame Adele na opazovanje v bolnišnico zaradi prebolečih menstruacij. Tam jo opazi tovariš dr. Jezeršek in jo z diagnozo „tuberkuloza jajčnikov“ napoti ven iz mesta, na svojo kliniko za zdravljenje neplodnosti, kjer potekajo najnovejše hormonske terapije. Na kliniki na hribu so zbrane ženske iz vse Jugoslavije. Vasiljka se kot najmlajša slabo znajde, čeprav ima dovoljene izhode ob koncih tedna. Njena zveza z Angelcem je ves čas pod vprašajem, saj si Vasiljka z njim nikakor ne želi potomstva in ga skriva pred mamo Adelo in osebjem klinike. Vasiljkino življenje pa se povsem preobrne, ko se sopacientka Anita hudo poškoduje v poskusu, da bi upoštevala družinsko vraževerje, kar Vasiljko privede do živčnega zloma. Spustijo jo domov, a le za kratek čas, da se lahko udeleži poroke svoje dobre prijateljice Miše. Tam spozna fanta, ki ji ukrade srce, in izkaže se, da ni zares neplodna. Vendar je doktor Jezeršek še ne izpusti iz rok. Vasiljka mora ugotoviti, ali si sploh želi otrok, predvsem pa, ali se je zmožna upreti svojim staršem in prevzeti odgovornost za svoje življenje, saj ji da tovariš Sluga moč, da se sooči z odgovornostjo zase in se upre svojim staršem.

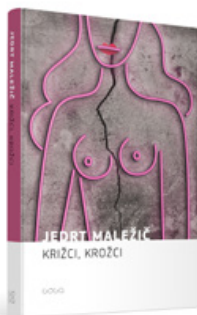

foto Boštjan Pucelj

Jedrt Maležič (1979) je pisateljica in književna prevajalka. Diplomirala je leta 2004 na Oddelku za prevajalstvo na Filozofski fakulteti, zatem se je redno zaposlila na prevajalski agenciji A3. Od leta 2007 je samozaposlena v kulturi. Prevedla je mnogo knjižnih del, z delom Vernon Subutex I je bila nominirana za Nodierovo nagrado za najboljši prevod iz francoščine in leta 2024 za Sovretovo nagrado, Nodierovo nagrado pa je leta 2024 tudi dobila za delo Vernon Subutex II. Od leta 2016 je izdala tudi 6 samostojnih avtorskih knjig: zbirko kratkih zgodb *Težkomentanci* (2016), nominirano za prvenec SKS in prevedeno v španščino, zbirko *Bojne barve* (2016), nominirano za nagrado novo mesto in prevedeno v makedonščino, roman *Vija vaja ven* (2018), roman *Napol morilke* (2021), nominiran za nagrado kresnik, roman *Križci, krožci* (2022) in zbirko kratkih zgodb *Dvoliki* (2023). Njene zgodbe so vključene v antologijo zbirke Kondor pri Mladinski knjigi (*Na balkon visoke hiše*) in v antologije *Brez milosti*, *16 Short Stories from Slovenia*, *It's Already Morning of the Last Day*, *Ereignis in der Stadt ter Winzige Anomalien*.

Napol morilke
2021

Križci, krožci
2022

Dvoliki
2023

Dušan Čater

Srhljivke

kratka proza

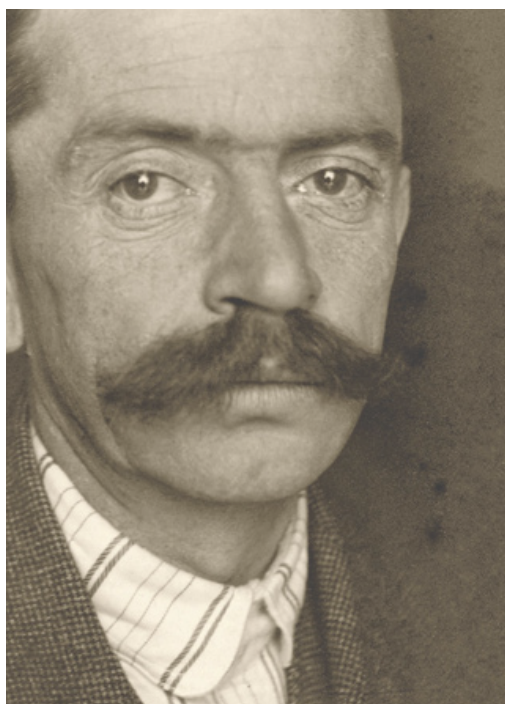

Zbirka kratkih zgodb Dušana Čatra prinaša tematsko in po dolžini raznolike kratke zgodbe, vse pa združujejo srhljivi elementi, ki si jih lahko razlagamo kot pojave nadnaravnega ali kot psihološke blodnje raznolikih likov. Tako srečamo par, ki se preseli v novo hišo, v kateri pa očitno živi tudi maček. Dekle se postopoma na mačka vedno bolj naveže, tako da fant izgubi celo prostor v svoji postelji. Mačka se seveda želi znebiti, a se ta čudežno vedno znova pojavlja v hiši ... Ali je maček sploh resnični maček ali duh iz preteklosti njegovega dekleta? Potem je tukaj še gospa Manja, ki ji v frizerskem salonu neznanec kratkomalo prereže vrat, pa Blatnikov Nac, ki zaneti iskre v svoji spalnici ... Čatru uspe bralko in bralca potegniti globoko v atmosfero srhljivih zgodb, ki ob branju prav vsakega zmrzijo, ne nujno zaradi duhov, ki se v njih občasno prikažejo.

Dušan Čater (1968) je pisatelj, prevajalec, scenarist in urednik, ki je na Univerzi v Ljubljani študiral novinarstvo in sociologijo. Delal je kot urednik založbe Karantanija ter kot kolumnist sodeloval pri nekaterih slovenskih časopisih in revijah, od leta 1995 deluje kot svobodni pisatelj. Izdal je tudi nekaj slikanic po ponarodelih motivih in pisal scenarije za televizijske oddaje ter nekaj izvirnih iger.

Alojzija Zupan Sosič

Vse te melodije, oznanjevalke mojih trenutkov

Antologija kratke pripovedi Ivana Cankarja

Zbrala, uredila in spremno besedo zapisala: Alojzija Zupan Sosič

V knjigi, ki jo spremlja spremna beseda in navodilo za branje Alojzije Zupan Sosič, je prvič zbrana Cankarjeva kratka proza, ki ni zgolj ponatis *Podob iz sanj* ali del zbranih del. Kratka proza je izbrana iz najrazličnejših Cankarjevih pisateljskih obdobj, razvrščena pa po temah (Umetnost, Človek in morala, Ljubezen in prijateljstvo, Revščina, Smrt, Dom in domovina, Otroštvo, mladost in starost), ki jih zgodbe naslavlja. Namen izbranih zgodb je tako dvojen: da se bralci srečajo s temami, ki so za Cankarja značilne v vseh njegovih delih, ter da te teme spoznajo preko zgodb, ki niso tako pogosto izbrane v različnih berilih, ponatisih. Knjiga je namenjena širšemu bralstvu, temu je primerna tudi spremna študija. Je navodilo za branje, pomoč pri spoznavanju Cankarjevega opusa ter prva vstopna točka v njegovo delo. Knjiga se izogne *Skodelici kave*, a prijazno napoti bralca tudi na daljša Cankarjeva dela, ki niso pogosto na bralnih seznamih.

Antologija bo izšla v sklopu obeležite 150. obletnice rojstva enega naših največjih pisateljev.

Alojzija Zupan Sosič (1964) je redna profesorica za slovensko književnost na Oddelku za slovenistiko Filozofske fakultete Ljubljana. Od leta 2002 predava sodobno slovensko književnost na Oddelku za slovenistiko. Objavila je knjige in razprave v slovenščini in drugih jezikih; je tudi soavtorica srednješolskih učbenikov in znanstvenih monografij. Uredila je več antologij in zbornikov simpozijev oziroma seminarjev, objavila pa tudi štiri samostojne znanstvene monografije, med katerimi je zadnja *Teorija pripovedi* (2017). Predsedovala je žiriji za najboljšo slovensko zgodbo (*Fabula*) in najboljši slovenski roman (*kresnik*), sodelovala pa tudi v žiriji za Prešernove nagrade; je podpredsednica upravnega odbora za Cankarjevo nagrado. Trenutno pa je članica uredniškega odbora mednarodne revije *Slovenica* in *Ars@humanitas*. S svojimi prispevki sodeluje na mednarodnih konferencah in simpozijih doma in v tujini; kot gostujoča profesorica predava na številnih univerzah izven domovine.

Erik Valenčič je neodvisni raziskovalni novinar, vojni dopisnik, producent in avtor dokumentarnih filmov ter knjig. Novinarsko kariero je začel leta 2001 na Radiu Študent, nato je občasno pisal za slovensko izdajo Le Monde Diplomatique in Časopis za kritiko znanosti (ČKZ), med letoma 2006 in 2012 pa redno tudi za tednik Mladina, s katerim še vedno sodeluje. Med letoma 2012 in 2015 je delal v zunanje-politični redakciji na javni televiziji RTV SLO. Od leta 2020 sodeluje z italijanskim RAI kot redni, tedenski komentator svetovnega dogajanja za slovenski radijski program RAI v Trstu. Od leta 2003 leta je poročal oziroma ustvarjal iz naslednjih držav oziroma regij: Vzhodni Timor, Afganistan, Uzbekistan, Kavkaz, Balkan, Iran, Irak, Sirija, Kurdistan, Turčija, Palestina, Egipt, Južni Sudan, Libija, Alžirija, Zahodna Sahara, Liberija, Senegal, Nigerija in Ukrajina.

Erik Valenčič

Ubijanje Gaze

eseji

Knjiga **Ubijanje Gaze** je pričevanje o genocidu nad palestinskim ljudstvom, skozi katero se prepleta več različnih zgodb ter življenjskih usod. Knjiga temelji na osebnih pričevanjih oziroma opisih doživetij avtorja, ki je kot novinar spremljal in dokumentiral genocid z vidika premnogih žrtev. Erik Valenčič je obiskal ranjence oziroma paciente iz Gaze v kairski bolnišnici El Hilal, spremljal skupino pohabljenih otrok iz Gaze v Kairu in ljubljanskem rehabilitacijskem centru Soča ter vodil delavnico medijskega usposabljanja za palestinske begunce, nastanjene v kairski soseski El Hajala. Dokumentiral je pretresljive zgodbe Palestink in Palestincev in z njihovo pomočjo sestavil opise izraelskih vojnih zločinov in humanitarne katastrofe na območju Gaze.

Ubijanje Gaze spremlja usode posameznih članov družin, ki danes živijo v Sloveniji, ZDA, Egiptu in v Gazi. Skozi intimne zgodbe Valenčič prikazuje širšo usodo vedno bolj razseljenega palestinskega ljudstva, potisnjenega v večno begunstvo. Valenčič je tudi aktivist za pravice Palestincev ter zunanji, projektni sodelavec slovenske humanitarne organizacije ITF, ki je prisotna na Zahodnem bregu, v Gazi in Egiptu. Opisi njenih aktivnosti bodo bralcem odgrnili tudi vpogled v zakulisja mednarodnih humanitarnih programov, kar bo dodatno osvetlilo vlogo geopolitičnih akterjev in dejavnikov, pomembnih za razumevanje bližnjevzhodne krize. Skozi opise svojega sodelovanja v aktivistični sferi, kot je bila organizacija koncertnega nastopa 7. avgusta na festivalu Plavajoči grad, ki je povezal glasbenike iz Gaze z glasbeniki na festivalu, bo Valenčič predstavil tudi zglede uspešnih prizadevanj in kampanj v podporo Palestincem in človekovim pravicam na splošno. Eno od temeljnih sporočil njegove knjige je: »Iz ruševin bomo gradili mostove, ki jih ni možno porušiti.« To bo knjiga v bran človečnosti, ki jo različne sile spodkopavajo marsikje po svetu, čedalje bolj tudi pri nas v evropski družbi.

Vinko Möderndorfer

Življenje ali gledališče

eseji

Zbirka premišljevanj Vinka Möderndorferja o gledališču v najširšem pomenu besede se prične s skupino mladih študentov gledališke igre, dramaturgije in režije. Njihovi pogovori o gledališču nas zapletejo v strastno razmerje z gledališčem, ki meji na obsedenost. Vsi, razen ene od študentk, vehementno trdijo, da bi vsakič izbrali gledališče pred življenjem. To je uvodnik v Möderndorferjevo globoko refleksijo o vseživljenjski pripadnosti gledališču, hkrati pa nas opozarja na mladostniško zablodo – ni življenja brez gledališča, a tudi ni gledališča brez življenja. Möderndorfer se loti pisanja o vseh vidikih dela v gledališču, od scenarijev, režije, odnosa z igralci, spominov na naše največje, že preminule igralce, pa poezije v gledališču, vloge gledališča ne samo v naših osebnih življenjih, temveč v družbi, komedije in tragedije in na koncu življenja samega. Kaj mora gledališče početi v svetu kapitalizma in vojn, ki jih ta producira? Kaj lahko naredimo mi kot »potrošniki kulture«?

foto Željko Stevančič

Vinko Möderndorfer (1958) je pisatelj, pesnik, esejist, dramatik in režiser. Diplomiral je iz režije na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo v Ljubljani. Kot režiser je začel delati v Eksperimentalnem gledališču Glej v Ljubljani, kjer je bil nekaj časa tudi umetniški vodja. Nato je sodeloval z različnimi gledališči, deluje pa tudi kot radijski, televizijski in filmski režiser. Do danes je zrežiral več kot sto gledaliških in opernih predstav. Leta 2003 je prejel naziv docenta za gledališko režijo. Svojo literarno pot je začel v drugi polovici sedemdesetih let prejšnjega stoletja. Najprej se je posvetil poeziji, nato pa nadaljeval na vseh področjih literarnega ustvarjanja – od proze do dramatike, esejistike, radijskih iger, filmskih scenarijev, otroške in mladinske literature. V knjižni obliki je objavil več kot šestdeset del s področja proze, poezije, dramatike in esejistike. V strokovnih člankih in esejih se ukvarja s področjem gledališke režije, dramaturgije in igre ter aktualnih družbenih dogajanj.

Monika Vrečar, rojena 1984 v Kranju, je avtorica chapbooka *Začela bova, ko boš pripravljena* (2011, KUD Kentaver), zbirke kratkih zgodb *Kdo je Najel Sonce* (2012, LUD Šerpa) in pesniške zbirke *Šovinstka* (2019, Hiša Poezije). Pred kratkim je izšla njena druga pesniška zbirka *Telo in Sin (greh)* (2023, Črna skrinjica). Od 2012 do 2017 je bila sourednica in prevajalka pri reviji IDIOT. Objavlja tudi akademska besedila s področja teorije medija in umetnostne ter literarne kritike. Od 2014 živi v Winnipegu v Kanadi, kjer uči na Univerzi Manitoba.

foto Lenart Sušnik

Monika Vrečar

Obrni igro ali Poetična knjiga za samopomoč

eseji

Eseji Monike Vrečar naslavlajo ogromno povsem aktualnih tem, kot so umetna inteligenca, sodobni feminizem, okoljska kriza, spolna in družbena identiteta, medicina in alternativna medicina, vseskozi pa jih povezuje nespregledljiva rdeča nit, ki se giblje med subjektivnim in znanstvenim. Avtoričin credo je namreč ravno ta, da znanstvena izkušnja ni nad ali pod našo osebno izkušnjo. Rezultat takega premisleka so kompleksni zapisi, ki zvesto uporabljajo vse strokovne termine, a hkrati ponujajo subjektivno perspektivo ter osebno izkušnje avtorice, kar znanstvenemu šele da resnično možnost izreka.

foto osebni arhiv

Maja Haderlap (1961) je doktorirala iz gledaliških ved na Univerzi na Dunaju. Bila je dramaturginja v Mestnem gledališču v Celovcu, predavateljica na Univerzi AlpenAdria v Celovcu in je svobodna pisateljica. V svet literature je stopila kot pesnica v slovenskem jeziku. Potem ko jo je slovenska kritika že spoznala in z nagrado Prešernovega sklada tudi potrdila kot pomembno pesnico v narojenem jeziku, je Maja Haderlap izpisala svoje prve nemške verze. A zadnja pesniška zbirka, *langer transit* (slovenski prevod *dolgo prehajanje*, Cankarjeva založba, 2016), objavljena več kot 30 let po Žalik pesmih, priča, da dokončne ločitve od maternega jezika ni. Pesnica je morala preiti dolgo pot, premagati predsodke in anateme in predvsem umestiti lastni habitus. Na tej poti je nastal tudi *Engel des Vergessens* (slovenski prevod *Angel pozabe*, 2012), roman o manjšinski skupnosti na družbenem obrobju, ki je nagovoril bralce v Avstriji, Sloveniji, Evropi in zdaj že tudi drugod z aktualnostjo vprašanj o pripadnosti in identiteti v sodobnih družbah. Za roman je prejela vrsto pomembnih nagrad: nagrado Ingeborg Bachmann, nagrado Bruna Kreiskyja za politično knjigo, književno nagrado rauris, nagrado prix du premier roman étranger v Franciji, nagrado Maxa Frischa in nagrado Christine Lavant. Leta 2025 je pri Gogi izšel slovenski prevod njenega drugega romana, *Ženske v temi* (*Nachtfrauen*, Suhrkamp, 2023).

Maja Haderlap

Eseji

prevod: Amalija Maček

Roman *Angel pozabe* je popolnoma spremenil življenje Maje Haderlap, vplival pa je tudi na doajemanje in samodojemanje slovenske manjšine na avstrijskem Koroškem. Skoraj desetletje je odmeval najprej v nemškem kulturnem prostoru, potem pa še v okoljih, v katera je bil preveden. Zaradi Maje Haderlap razumemo, da je lahko neko umetniško delo hkrati del slovenske, avstrijske in nemške literature in kulture. S svojim delom ni samo ponesla glasu o slovenski manjšini v svet, ampak je premaknila včasih zelo ozke meje nacionalne literature. Tokrat se slovenskemu bralstvu predstavlja z neprecenljivo zbirko esejev, govorov in razmišljanj, ki pričajo o dinamičnih, večsmernih, multikulturnih procesih in so pomemben prispevek h globalnim kontekstom manjšinskih literatur in pisanja v drugem jeziku. Prebrali bomo lahko, kako se v tesnih kulturnopolitičnih prostorih konstituira podoba pisateljice kot osebe javnega interesa in kaj takšna eksistencialna in socialna izpostavljenost pomeni zanjo. O teh vprašanjih je pisala tudi v govorih, ki jih je imela ob prejemu prestižnih nagrad, ter v govorih ob različnih slavnostnih priložnostih.

Eseji Maje Haderlap bodo unikatna knjiga še v drugem smislu: četudi so izvirno napisani v nemščini, bodo v knjižni obliki prvič izšli v slovenščini. Tokrat bo nemška izdaja sledila slovenski.

Ženske v temi
2025

Lučka Zorko

Senčne ure

pesniška zbirka

V zbirki *Senčne ure* Lučka Zorko raziskuje metafore in pesniške podobe, ki niso vselej enoznačne. Pesmi so sestavljene kot zagonetka, uganka, ki ji intuitivno sledimo, razpletamo in na novo zapletamo. Pesniška govorica avtorice se navezuje na govorico in jezik iz avtoričinih prejšnjih zbirk (predvsem *Karavana* in *Vreščeče čeri*). Nastavek poetike *Senčnih ur* izraža iz tradicije poetike slovenskih avtorjev »temnega modernizma«, predvsem Daneta Zajca. Jezik v zbirki raziskuje, kje je meja med svobodnim in določenim – mestoma ga potegne v modernistične lege, v sanjsko, simbolistično logiko stvari, kjer je treba pomen šele vsakokratno sestaviti, a se hitro zagradi nazaj v okvire tuzemske logike.

Senčne ure ni samo knjiga zbranih pesmi, pač pa deluje kot pesniška knjiga, v kateri podobe sestavljajo zaključeno zgodbo, se prelivajo iz pesmi v pesem, med sabo komunicirajo, se preobražajo, transformirajo, torej sestavljajo zaokrožen imaginarij, nekakšno osebno mitologijo, v središču katere so »večni« simboli, kot so morje, ptice, nebo, na vrhu pa stoji sam svetli Raa – sonce. A ti simboli so v svet postavljeni nekoliko drugače, saj iščejo mejo lastnega pomena.

Lučka Zorko je pesnica, pisateljica in urednica, rojena 1981 v Murski Soboti. Piše poezijo, prozo in otroško literaturo. Do zdaj je izdala štiri pesniške zbirke: *Reciklaža kosti* (2001), *Obdukcija srca* (2004), *Karavana* (2006) in *Vreščeče čeri* (2011), roman *Božji delec* (2013), kratko zgodbo in zbirki *Štirje* v soavtorstvu s F. Lainščkom, M. Rošem in M. Tirš (2002) in samostojno zbirko kratke proze *Divja noč* (2016) ter tri tekste za mlajše bralce: *Grimolda* – v soavtorstvu z Robertom Titanom Felixom (2008), *Plavček* (2013) in *Žirafek Željko* – v soavtorstvu s Tomažem Verdevom (2018). Njena dela so vključena v nekaj zbornikov in antologij. Prevodi njenih pesmi v italijanščino, madžarščino in poljščino so bili objavljeni v tujih literarnih revijah in knjižnih antologijah. Leta 2009 je na pesniškem turnirju v Mariboru prejela nagrado vitezinja poezije. Trenutno živi in ustvarja v Murski Soboti. Je mentorica mladim literarnim ustvarjalcem v Pomurju, piše pa tudi spremne besede in refleksije.

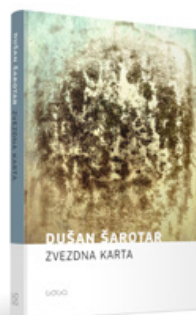
Dušan Šarotar (1968, Murska Sobota) je pisatelj. V središču njegovega ustvarjanja so spomin, jezik, žalost in človekova duša, h katerim pristopa s poetičnim jezikom in značilno počasnostjo. Njegova proza je zaznamovana z opisi narave, mesta in posebne atmosfere. Avtorjevi romani *Biljard v Dobrayu*, *Panorama* in *Zvezdna karta* so bili v ožjem izboru za nagrado kresnik za najboljši roman. Leta 2023 je Šarotar prejel Župančičevo nagrado za roman *Zvezdna karta*. Romana *Panorama* in *Biljard v Dobrayu* sta se v uvrstila v ožji izbor za prestižno prevajalsko nagrado Oxford-Weidenfeld Translation Prize, roman *Panorama* pa je bil uvrščen tudi v širši izbor za mednarodno literarno nagrado Dublin Literary Award, 2018. Zanj je leta 2017 prejel mehiško nagrado Cesar-Lopez Cuadras za najboljši roman po izboru bralcev. Calvert Journal je roman uvrstil na seznam sto najboljših romanov iz srednje in vzhodne Evrope. V španskem jeziku so izšli trije Šarotarjevi romani, *Biljard v Dobrayu*, *Panorama* in *Zvezdna karta*, vse knjige je prevedla Florencia Ferre. Leta 2012 je Šarotar začel razvijati in razstavljati fotografski cikel Napisal je več scenarijev za igrane in dokumentarne filme ter filmske portrete slovenskih umetnikov.

Dušan Šarotar

Pogled skozi okno

pesniška zbirka

Dušan Šarotar v novi pesniški zbirki razvija in pogloblja literarno raziskovanje poetičnih razsežnosti jezika, ki smo jih doslej lahko brali v vsaj dveh njegovih knjigah, predvsem v zbirki *Nikomah poroča* in zadnji izdani knjigi esejev *Počivališča na poti*. Šarotarjeva pisava išče svojo novo literarno formo, jezik, s katerim bi lahko ubesedil resničnost notranjega sveta, ki se mu kaže kot pokrajina, ki je nevidna, neotipljiva in vendar hkrati neuničljiva. Prav to iskanje je v ospredju tudi v njegovem novem rokopisu z naslovom ***Pogled skozi okno***. Besedila, ki se ves čas prelivajo med poezijo, poezijo v prozi, kratkim esejem ali izpovedjo, so formalno strogo sistematizirana, vsak pogled pa je iztočnica za poetični zapis, bodisi krajši ali daljši. V *Pogledu skozi okno* se nam avtor razkrije kot duhovit, pa tudi melanholično zadržan opisovalec sveta. Vse skozi pa ostaja neposreden in iskren, kot otrok, ki se navdušeno predaja prvim črkam.

Zvezdna karta
2021

Nikomah poroča
2023

Ostani z mano, duša moja
2024

Urša Majcen

Vaje z ribo

drame

Vaje z ribo so nabor štirih dramskih del, napisanih med 2020 in 2024. Gre za besedila, ki so bila najprej napisana zaradi pisanja samega, šele nato za branje, nato za uprizarjanje. Skozi njih je avtorica spoznavala lastno govorico, in samouprizoritvene prvine besede – dramski jezik, teži k posedovanju odrskega telesa, a ga ne potrebuje, saj ima tudi svoje telo in telesa svojih bralk in bralcev. *Drame ni* je parodični gledališki dokumentarec, ki se z ostrino in humorjem peresa nadobudne študentke loti realnega prikaza propada stavbe Ljubljanske drame in njene notranje politike. *Vaja z ribo* skozi prehajanje med dramskimi žanri prikazuje spopadanje protagonistke z neuspehim poskusom uspeti v družbi in umetnosti, pri tem pa izpostavlja umazano dno sistema, ki od posameznika v zameno za uspeh zahteva nekaj več kot le talent. *Otroci luči* se kot najbolj zgodnja od omenjenih dram ukvarja z občutkom notranje ujetosti mladih v propadajočem svetu, ki s pričo strahov in notranjih omejitev ostajajo pasivni. *Orfej in Evridika* je najmlajša med omenjenimi igrami in je, za razliko od ostalih del, pisana v verzih. V njej se Majcen najpopolneje poveže s pesniško tradicijo in se poglobi v raziskovanje besede same, njene moči in relacije do najintimnejšega – ljubezni.

Vaje z ribo
2026

Urša Majcen (1998) je diplomirana dramaturginja, scenaristka, pesnica in dramatesa. Deluje kot samozaposlena književnica in dramaturginja, tudi del kolektiva REAKTOR. Po njenih scenarijih je bilo posnetih več kratkih filmov, njena literarna in strokovna dela so bila objavljena v vseh pomembnejših revijah v državi, njeni teksti se igrajo po slovenskih gledališčih, tudi v MGL in Cankarjevem domu. Izdano ima pesniško zbirko *ekosistem tišine* in dramsko-scenaristični diptih *Zgodba o bakrenem kralju*. Nominirana je bila za več nagrad, med drugim tudi za Nagrado Slavka Gruma, je dobitnica dveh Prešernovih nagrad (univerzitetna in akademjske) ter Župančičeve frulice.

foto © Princeton University

foto Matej Pušnik

Maša Jelušič

Sedem nožev

kriminalni roman

Ena zabava, sedem povablencev. Eno truplo, sedem nožev.

Na rojstnodnevno zabavo v razkošno kočjo sredi gozda, le lučaj proč od reke Kolpe, je povabljenih sedem izbranih gostov iz dveh nasprotnih političnih krogov. Vsak s svojim načrtom, vsak s svojo zamero. Slavljenec, Snežan Vodnik – politična dvoživka in pretkan poslovnež – ni slutil, da je priredil svojo poslednjo zabavo. Jutro po slavu obleži večkrat zaboden na jasi pred kočjo, petični gostje pa vztrajajo, da niso videli, slišali ali storili ničesar.

V drugi knjigi serije o višji kriminalistični inšpektorici Katjuši Jakopič se srečamo s primerom Kolpa – primerom, ki je kriminalistko skoraj stal življenja in jo močno zaznamoval. Ob razkrivanju Vodnikove smrti pa kriminalistka Jakopič ob pomoči sodelavke Zofije in novince Roka odkriva, da je na senčni strani Kolpe narobe marsikaj in da je umor znanega Slovenca šele začetek...

Maša Jelušič (1982) je doktorirala iz varstva okolja. Najprej se je ukvarjala z bioznanostjo, zdaj pa s kriminalkami. Rada ima bralne klube, predvsem tiste posvečene žanru, brkljanje po vrtu in svojo mačko. O zapletih in razpletih premišlja na sprehodih po Rožniku. *Profesor je končno mrtev* (Goga, 2025), za katerega je bila nominirana za najboljši literarni prvenec, je njen prvi roman z inšpektorico Katjušo Jakopič, *Sedem nožev* je njegovo nadaljevanje.

Profesor je končno mrtev
2025

Igor Harb

Ko Zemlja zdrsne za obzorje

znanstveno-fantastični roman

Ko Zemlja zdrsne za obzorje je znanstveno-fantastični roman z elementi romance. Frank Beddoe je raziskovalec egipčanskih namakalnih sistemov, ki ga vpokličejo na tajno misijo na Mars. Ponj prileti in ga po hitrem postopku tudi odpelje vesoljska detektivka Julija Perun, ki se je na eni od misij poškodovala, zato je morala zaradi okrevanja za nekaj časa na Zemljo. Da bosta Frank in Julija pripravljena na potovanje v vesolje, morata pred tem opraviti še vrsto preizkusov (ki sicer izkušeni Juliji ne delajo težav) na vesoljskem centru v Planici. V Sloveniji smo namreč izkoristili svoje znanje upiranju težnosti, ob Planinški velikanki pa je zrasel moderen vesoljski center za trening astronautov. Julija in Frank se ob napornih pripravah zbližata, a kaj ko breztežno vesolje ni tako naklonjeno ljubezenskemu lebdenju ...

Ko Zemlja zdrsne za obzorje je prvi del vesoljske trilogije in prvenec **Igorja Harba**. Igor Harb je filmski kritik, žanroslovec in prevajalec iz angleščine. Na Siol.net lahko spremljate njegove ocene najnovejših filmov in in TV-serij, v Spotkastu pa se pogovarja s filmskimi in drugimi ustvarjalci. Podpisuje se pod prevode: Jeff Vander Meer: *Izničenje*; Frank Herbert: *Peščeni planet*; Isaac Asimov: *Temelji I-III.*; Emily St. John Mandel: *Postaja enajst*; Samantha Harvey: *V orbiti*.

R. F. Kuang

Babilon

fantazijski roman
prevod: Igor Harb

Roman **Babilon** je uspešnica in osrednje delo priljubljene pisateljice R. F. Kuang. Uvršča se v podžanr temne akademske fantazije, umeščene v prvo polovico 19. stoletja v Oxford. Zgodba spremlja Robina Swifta, sirota kitajskega rodu, ki ga britanski imperij pripelje v Anglijo, da bi postal del elitnega prevajalskega inštituta Babilon. V fantazijskem svetu romana magija namreč izvira iz prevajanja: srebrne palice delujejo na podlagi pomenov, ki se izgubijo ali spremenijo pri prehodu iz enega jezika v drugega. Jezik tako postane vir moči, nadzora in tehnološkega napredka imperija.

Roman skozi fantazijski okvir razgrinja zelo konkretne zgodovinske in politične teme: kolonialno nasilje, izkoriščanje znanja, rasizem, razredne razlike in etične dileme akademskega sveta. Kuang kritično obravnava idejo prevajanja kot nevtralnega dejanja ter pokaže, da je jezik vedno vpet v razmerja moči. Babilon ni zgolj prostor znanja, temveč institucija, ki služi imperialnim interesom in proizvaja neenakost.

foto: Jose Camacho

R. F. Kuang (Rebecca F. Kuang, rojena 1996) je ameriška pisateljica kitajskega rodu, raziskovalka in prevajalka, ki sodi med najvidnejše sodobne avtorice žanrske in hkrati izrazito politične literature. Študirala je zgodovino in kitajske študije na Univerzi v Oxfordu, magistrirala na Univerzi v Cambridgeu ter doktorirala iz vzhodnoazijskih jezikov in književnosti na Univerzi Yale. Njeno akademsko ozadje močno zaznamuje njeno literarno ustvarjanje, saj v svojih delih združuje natančno zgodovinsko raziskavo, jezikoslovje in kritiko imperializma.

José Eduardo Agualusa

Splošna teorija pozabljanja

prevod: Barbara Juršič

Roman se osredotoča na življenje Ludo (Ludovica Fernandes Mano), Portugalke, ki se na predvečer neodvisnosti Angole leta 1975 iz strahu pred kaosom in nasiljem zapre v svoje stanovanje in se polna strahu in tesnobe loti gradnje opečne stene, ki jo bo poslej ločevala od zunanjega sveta. Stanovanje postane njen edini življenjski prostor za skoraj trideset let. Ludo živi od zelenjave, lovi in peče golobe ter za ogrevanje kuri pohištvo in knjige. Zapisuje svoja doživetja in misli na stene in tako nastane intimna kronika njenega življenja. Zgodba se postopoma odpre tudi navzven skozi prisluškovanje radijskim novicam, pogovorom sosedov predvsem pa skozi srečanje z mladim fantom Sabalu, ki Ludo sooči z radikalnimi spremembami, ki so se zgodile v državi med njenim prostovoljnim izginotjem z Zemlje.

Roman *Splošna teorija pozabljanja* je bil leta 2016 uvrščen na ožji seznam mednarodnega Man Bookerja, leta 2017 pa je prejel mednarodno Dublinovo nagrado. Delo se redno pojavlja v akademskih in kritičnih razpravah o sodobni afriški in postkolonialni literaturi ter velja za eno osrednjih Agualusovih besedil v mednarodnem literarnem prostoru.

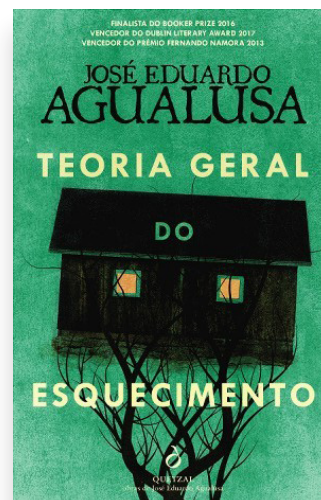

foto Alfredo Cunha

José Eduardo Agualusa Alves da Cunha (1960) je angolski pisatelj, novinar in kolumnist portugalske ter brazilske dediščine, ki piše predvsem v portugalsščini. Njegova dela pogosto prepletajo zgodovino, politiko in fikcijo ter raziskujejo identiteto in družbene spremembe v afro-portugalskem svetu. Živi med Angolo, Portugalsko in Brazilijo ter deluje tudi kot urednik in kulturni komentator.

Fumiko Enchi

Ženske maske

prevod: Domen Kavčič

»Ali ženske zares trpijo v tišini?« Morda je to eno ključnih vprašanj, ki jih zastavlja kompleksen roman **Ženske Maske Fumiko Enči** (1905-1986). Enči, s pravim imenom Fumiko Ueda, velja za eno najpomembnejših japonskih pisateljic in dramatičark povojnega obdobja. Roman *Ženske maske* je prvič izšel leta 1958. Strukturno je razdeljen na tri poglavja, ki privzemajo imena mask iz gledališča *no* ali *nogaku*, japonske klasične glasbene drame, tematsko pa se naslanja na klasično delo japonske književnosti *Princ in dvorne gospe*. Roman izziva konvencionalne patriarhalne predstave o ženskem odpuščanju, ljubezni in besu, kar je, ironično, predstavljeno skozi oči dveh moških pripovedovalcev. Poročeni akademik Ibuki in samski zdravnik Mikame se potegujeta za pozornost mlade vdove Jasuko. Kot samozavestna in samozaverovana moška pa povsem spregledata inteligenco in maščevalnost žensk v njuni bližini. Predvsem sta slepa za nakane Jasukine miroljubne in skrivnostne tašče Mieko, ki iz ozadja elegantno, a diskretno vpliva na preostale literarne like in tako gradi svojo moč. *Ženske maske* svoje skrivnosti razkrivajo počasi in metodično, skoraj kot bi šlo za detektivko.

Elisa Shua Dusapin

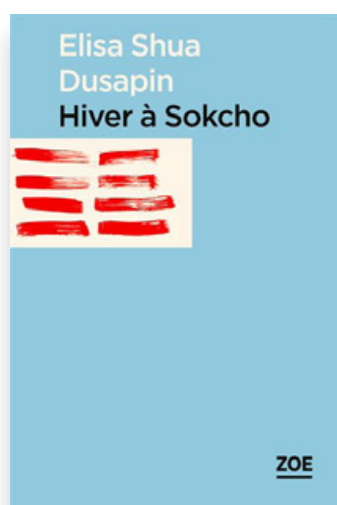
Zima v Sokču

prevod: Suzana Koncut

V Južni Koreji, ribiškem mestu Sokčo, ki pozimi skoraj zamre, se srečata pripovedovalka, neimenovana ženska korejsko-francoskih korenin, ki dela v gostišču, in francoski stripar Yan Kerrand, ki išče navdih za novi risoroman. To srečanje spremeni oba in nas popelje na popotovanje skozi pripovedovalkino psiho.

Tako spoznamo njen zapleten odnos do lastnega telesa, do družine, do mesta ali države (Sokčo je blizu meje s Severno Korejo), ki je travmatičen in nepredelani. Pripovedovalko zaznamujeta razdvojenost in zavračanje. A zdi se, da ji lahko Yan pomaga: vse tisto, kar jo omejuje in bremeni, bo morda končno sprejela.

Jedrnati stavki Elise Shua Dusapin so včasih osupljivo lepi, njihovo neposrednost je ostra in natančna. Zima v Sokču je prežeta z mračno napetostjo, ki se nikoli ne razblini ali razreši.

Elisa Shua Dusapin (1992) je francosko-švicarska pisateljica korejskega porekla. Zdaj živi v Švici. Leta 2016 je objavila svoj prvi roman *Hiver à Sokcho*, za francoski izvirnik in prevode je prejela številne nagrade, vključno z National Book Award for Translated Literature, Prix Robert-Walser, Prix Alpha in Prix Régine-Deforges. Leta 2024 je francosko-japonski režiser Koya Kamura po romanu posnel istoimenski film. Njen drugi roman *Les Billes du Pachinko* je izšel leta 2018.

Jamaica Kincaid (rojena leta 1949 kot Elaine Cynthia Potter na Antigvi) je karibsko-ameriška pisateljica, esejistka in literarna kritičarka. Pri sedemnajstih letih se je preselila v Združene države Amerike, kjer je začela objavljati prozo in eseje, pozneje pa se je uveljavila kot ena osrednjih avtoric postkolonialne literature. Njena dela pogosto temeljijo na osebnih izkušnjah in obravnavajo teme kolonialne dediščine, izseljenstva, družinskih odnosov, zlasti razmerja med materjo in hčerjo, ter ženskega subjektiviteta. Kincaid je znana po svojem zadržanem, a izrazno natančnem slogu ter po kritičnem odnosu do kolonialnih in patriarhalnih struktur. Njena dela so redno vključena v akademske razprave s področja literarnih, kulturnih in postkolonialnih študij, *Annie John* pa velja za eno njenih temeljnih in najbolj obravnavanih besedil.

Jamaica Kincaid

Annie John

prevod: Jedrt Maležič

Annie John (1985) je roman o odraščanju, umeščen na karibski otok Antigua v obdobju britanske kolonialne oblasti. Pripoved spremlja deklco Annie od zgodnjega otroštva do adolescence, pri čemer se osredotoča predvsem na njen spreminjajoči se odnos z materjo. Ta odnos, sprva zaznamovan z bližino in poistovetenjem, se postopoma preoblikuje v konflikt in odtujenost, kar postane osrednji sprožilec protagonistkininega procesa osamosvajanja.

Roman odpira vprašanja oblikovanja identitete v kolonialnem kontekstu, delovanja izobraževalnega sistema ter vpliva družbenih in družinskih struktur na posameznika. *Annie John* velja za pomembno delo sodobne karibske in postkolonialne književnosti.

Iida Rauma

Uničenje

prevod: Julija Potrč Šavli

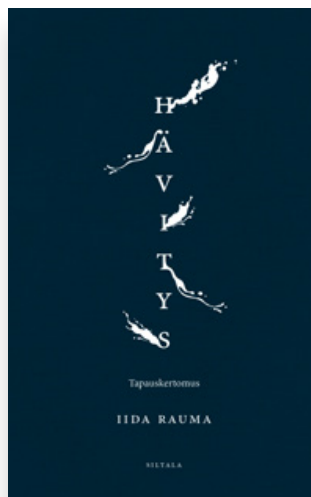
Roman **Uničenje** je doživeta sodobna pripoved o travmi, spominu in nasilju. Zgodba sledi protagonistki A, ki med nočnim tekom naleti na znano figuro, to usodno srečanje pa jo pahne na neusmiljeno pot spominjanja in soočanja s preteklostjo, zaznamovano s šolskim nasiljem in psihološkimi brazgotinami iz mladosti. Roman skozi posameznikovo izkušnjo obravnava širše mehanizme moči, brutalnosti in družbene strukture, ki marginalizirajo najšibkejše. Je delo z izrazito literarno govorico, ki prepleta osebno travmo z družbenim kontekstom in simbolno sliko razpada kolektivnega spomina.

Uničenje je prejel najpomembnejšo finsko literarno nagrado, Finlandia Prize, bil nominiran za Runebergovo nagrado, prejel Blogistania nagrado po izboru finskih literarnih vplivnežev in posebno omembo pri Evropski uniji za literaturo; delo je bilo tudi uvrščeno med najboljše finske knjige 21. stoletja po izboru kritikov in bralcev.

foto Marek Sabogal

Iida Rauma (1984) je sodobna finska pisateljica, ki živi v Turkuju. Je avtorica več romanov, med njimi *Knjiga izginjanja* (2011) in *O seksu in matematiki* (2015), ki sta bila nominirana za več literarnih nagrad. Rauma je diplomirala iz političnih ved in njena dela pogosto raziskujejo mehanizme družbenih struktur, marginalizacije in moči ter prepletajo osebno izkušnjo s širšimi kulturnimi vprašanji.

Zyta Rudzka

Kdor ima zobe, se najslajše smeje

prevod: Jana Unuk

Roman *Kdor ima zobe, se najslajše smeje* je ostra, temno duhovita in boleče iskrena pripoved o ženski v zrelih letih, ki z neusmiljeno ironijo secira lastno življenje, ljubezenske poraze, telo, staranje in družbene vloge. Protagonistka romana je ženska v poznih srednjih letih, brez imena, ki nas nagovori z glasom, ki je hkrati ciničen, ranljiv in provokativen. Pomemben del protagonistkininega sveta so druge ženske, ki se pojavljajo kot njeni kontrapunkti ali zrcala: matere, hčere, prijateljice, ljubice, tekmice. Niso idealizirane, temveč prikazane v vsej svoji protislovnosti – kot nosilke bolečine, frustracij in tihega upora. Skupaj protagonistke – osrednja in obrobne – tvorijo močan kolektivni portret žensk, ki jih literatura pogosto potiska na rob: starejših, telesno nepopolnih, čustveno izčrpanih, a intelektualno ostrih. Rudzka jim v romanu omogoči, da spregovorijo. Največja literarna moč romana se skriva prav v tem, da ne olepšuje njihove človeškosti, ki ni vselej udobna.

Roman je prejel najpomembnejšo poljsko literarno nagrado Nike, obenem pa je bil nagrajen in uvrščen v ožje izbore več uglednih literarnih priznanj na Poljskem. Kritika ga je soglasno razglasila za eno najmočnejših sodobnih prozskih del, zlasti zaradi izvirnega sloga in neizprosne ženskega pripovednega glasu.

foto Laura Bielak

Zyta Rudzka je priznana poljska pisateljica, dramatičarka in scenaristka. V svojih delih se pogosto posveča marginaliziranim glasovom, kompleksnim ženskih likom ter temam telesa, staranja, moči in družbene izključenosti. Znana je po ostrem jeziku, eksperimentalni pripovedni formi in pogumnem rušenju literarnih ter družbenih tabujev, s čimer si je utrdila mesto ene najizrazitejših avtoric sodobne poljske književnosti.

Nikki Dekker

globokoglobokomodro

prevod: Blaž Božič

globokoglobokomodro je literarno drzen roman o odraščanju, v katerem pripovedovalka povezuje lastno zgodbo in svet okoli sebe z metaforami iz morskega sveta. Premišljuje o tem, kako voda in morska bitja – od obalnih polžev in bokoplavutaric do homoseksualnih tjušnjev in mehurjastih rib – odsevajo njene izkušnje z ljubeznijo, identiteto in človeškimi odnosi. V pripoved vloži anekdote iz biologije, intimne spomine in refleksije, ki izkazujejo njeno neustavljivo hrepenenje po neznanih krajih, drugih življenjih in notranjih globinah sebe, hkrati pa bralca napotujejo v tematiko identitete in iskanja smisla. Fragmentarno strukturiran roman poudarja, kako se odnosi in samozavedanje spreminjajo skozi čas in okoliščine.

foto Laura Cnossen

Nikki Dekker je nizozemska pisateljica, pesnica in literarna kritičarka. Pred romanom *globokoglobokomodro* je bila znana predvsem po poeziji, kar se jasno odraža tudi v njenem proznem slogu: jeziku v romanu je zadržan, natančen in močno čuten. V svojem pisanju se osredotoča na notranja stanja, odnos med človekom in naravo ter tihe, pogosto neizrekljive trenutke človeške izkušnje. *globokoglobokomodro* je bil ob izidu zelo dobro sprejet med literarnimi kritiki in pri bralcih ter je utrdil Nikki Dekker kot eno zanimivejših novih imen sodobne nizozemske proze.

Andres Barba

Tako majhne roke

prevod: Janina Kos

Roman *Tako majhne roke* španskega pisatelja Andrésa Barbe je srhljiva, zadržana in izjemno sugestivna pripoved o otroštvu, izgubi in prikritem nasilju. Zgodba se odvija v deklškem internatu, kamor po nenadni smrti staršev pride glavna junakinja Marina. Njena prisotnost sproži subtilne, a vse bolj nelagodne premike med drugimi otroci: prijateljstva se spreminjajo v obsedenost, bližina v nadzor, nedolžnost v krutost. Barba z minimalističnim, skoraj hladnim slogom razgalja temne plasti otroške psihologije ter pokaže, kako lahko skupnost, ki naj bi nudila varnost, postane prostor tihe grožnje in kolektivnega nasilja.

Roman je bil deležen velike pozornosti mednarodne kritike in velja za eno ključnih del sodobne španske proze. Angleški prevod je bil uvrščen v ožji izbor za neodvisno nagrado za prevedeno prozo, kar je močno prispevalo k avtorjevi prepoznavnosti zunaj špansko govorečega prostora.

foto Eduardo Cabrera

Andrés Barba je priznani španski pisatelj, esejist in prevajalec. V svojih delih se pogosto posveča otroštvu, moralni ambivalentnosti, tihemu nasilju in razpokam pod površjem vsakdanjosti. Njegova proza je znana po zadržanem, natančnem jeziku in močni atmosferi, ki bralca postopoma vodi v nelagodje. Barba velja za enega najpomembnejših sodobnih španskih avtorjev, njegova dela pa so prevedena v številne jezike in redno uvrščena v mednarodne literarne izbore.

Filip Grujić

In potem spet, od začetka

prevod: Natalija Milovanović

Osrednji protagonist romana Filipa Grujića je pravi »junak našega časa«, mladenič na prehodu iz dvajsetih (ko je vse odpuščeno in nič ni dokončno) v trideseta (ko vse postaja obvezujoče in resno), ki se je pravkar razšel z dolgoletno punco in nima pojma, kaj bi počel v življenju.

Njegov vsakdan je razcepljen med družino (ločena oče in mama, njuna nova partnerja in starajoča se, toda zelo živahna starša), prijatelji, puncami in obveznostmi. Komične epizode, močen avtoironični ton in iskreno premišljevanje o tem, kaj sploh pomeni biti srečen v tretjem desetletju 21. stoletja – vse to so deli kompleksne, vendar mojstrsko zložene literarne sestavljanke, ki je brez pretiravanja lahko označimo za prvi pravi, resen milenijski roman v srbski književnosti.

foto Aleksa Borković

Filip Grujić (roj. 1995 v Novem Sadu) je srbski pisatelj, dramatik in dramaturg. Doslej je objavil tri romane: *Bludni dani kuratog Džonija* (2017), ki je doživel tudi gledališko priredbo; *Podstanar* (2020), roman, uvrščen v ožji izbor za NIN-ovo nagrado in nominiran za Evropsko nagrado za književnost; ter *I onda opet, iz početka* (2023), ki je bil prav tako v ožjem izboru za NIN-ovo nagrado in je dosegel širok bralski odziv. Poleg proze piše dramska besedila; za svoje gledališko delo je prejel več pomembnih priznanj, med drugim Mihizovo nagrado, dve Sterijini nagradi in nagrado Slobodana Selenića. Danes deluje kot asistent na katedri za dramaturgijo. Poleg literarnega in gledališkega dela se ukvarja tudi s filmom in scenaristiko.

Založba GOGA
Glavni trg 6
8000 Novo mesto

www.goga.si
goga@goga.si

Knjige Založbe Goga
lahko naročite
na www.goga.si
ter kupite v Knjigarni Goga
v Novem mestu in v vseh
boljših knjigarnah po Sloveniji.

prodaja, naročila
info@goga.si

knjigarna Goga
knjigarna@goga.si

splošne informacije
goga@goga.si

